

Mons. Ocáriz: „Ďakujeme Bohu za Benedikta XVI., pokorného robotníka na Pánovej vinici.“

Prelát Opus Dei spolupracoval s kardinálom Ratzingerom od roku 1986, keď bol vymenovaný za konzultora Kongregácie pre náuku viery. V tomto článku Mons. Fernando Ocáriz pripomína osobnosť zosnulého emeritného pápeža.

31.12.2022

Úmrtím Benedikta XVI. nás opustil kňaz, teológ, biskup, kardinál a pápež, ktorý sa považoval za „pokorného robotníka na Pánovej vinici“. Je prirodzené, že popri smútku ďakujeme Bohu za jeho život a učenie. Poslednou lekciou nemeckého pápeža bola diskrétnosť a triezvosť, s ktorou žil od roku 2013 v postoji modlitby.

Odkedy som ho osobne spoznal v roku 1986, keď som začal pracovať ako konzultor Kongregácie pre náuku viery, zaujala ma jeho ochota vypočuť si každého. Mal som možnosť byť s ním pri mnohých príležitostiach sám, a to tak v záležitostiach Kongregácie, ako aj v iných otázkach. Pri týchto stretnutiach nikdy nebol tým, kto by ukončil rozhovor alebo upozornil, že

ho čakajú iné záležitosti. Bolo poučné vidieť, ako vysoko si cení názory iných, aj keď sa niekedy líšia od jeho vlastných. Protichodné názory mu mohli byť pokojne prednesené a on sa tým netrápil, aj keď pochádzali od menejcennej osoby nižšieho veku, vzdelania alebo skúseností. To, na čom mu skutočne záležalo, bola pravda; preto si dal na svoje biskupské heslo vyryť slová svätého Jána: *Cooperatores veritatis* – spolupracovníci pravdy (3 Jn, 8).

Jeho láska k Cirkvi a k pápežovi bola príkladná a presahovala citovú rovinu. Spomínam si napríklad, ako arcibiskup Lefebvre prijal to, čo mu bolo navrhnuté, a krátko nato z toho vycúval. Kardinál Ratzinger sa tvárou v tvár tejto skutočnosti neubránil smutnému zvolaniu: „Ako si môžete neuvedomiť, že bez pápeža nie ste ničím!“

Jeho pokora a láska k Pánovi mu umožnili odpovedať „áno“ na to, čo od neho Pán a Cirkev žiadali. Je známe, že niekoľkokrát predložil Jánovi Pavlovi II. svoju rezignáciu, aby ho mohol nahradiť niekto mladší a fyzicky vitálnejší. Keď ho pápež požiadal, aby zostal v úrade, kardinál Ratzinger neváhal.

Krátko po svojom zvolení na Petrov stolec povedal, že keď svätý Ján Pavol II. zomrel, myslel si, že sa bude môcť odobrať do rodného Nemecka a venovať sa modlitbe a štúdiu. Ale Pán mal iné plány a on musel počúvnuť slová 21. kapitoly evanjelia sv. Jána: „Veru, veru, hovorím ti: Keď si bol mladší, sám si sa opásal a chodil si, kade si chcel. Ale keď zostarneš, vystrieš ruky, iný ťa opáše a povedie, kam nechceš.“

Rovnako vedel odstúpiť, keď v Božej prítomnosti videl, že už nedokáže primerane vykonávať náročné

povinnosti spojené s poslaním Petrovho nástupcu. Tak ako všetci ostatní, aj ja som prijal správu o jeho rezignácii so zmesou smútku a náklonnosti k tomuto veľkému nástupcovi svätého Petra. V posledných mesiacoch mu ubúdali fyzické sily, ale nie duševná jasnosť a pokoj ducha, jeho jednoduchosť a láskavosť.

Jeho schopnosť zmiznúť a slúžiť Cirkvi tichou modlitbou bola charakteristickou črtou posledných rokov po jeho odstúpení. Niekoľkokrát som ho mal možnosť navštíviť v jeho rezidencii vo Vatikánskych záhradách: bol na ňom viditeľný záujem o druhých a sústredenie na modlitbu. Ako sám povedal, cítil sa ako pútnik na ceste do domu Otca, do náručia Krista, ktorý bol predmetom jeho lásky a dlhých rokov štúdia.

Benedikt XVI. nám za takmer osem rokov svojho pontifikátu zanechal veľké duchovné a doktrínálne dedičstvo, ktoré tvoria encykliky *Deus caritas est*, *Spe salvi*, *Caritas in veritate*, ako aj mnohé apoštolské exhortácie a homílie. Nesmierne bohaté je magistérium, ktoré vzniká v rámci stredajších audiencií, ako je audiencia o Cirkvi, apoštoloch a cirkevných otcoch alebo cyklus audiencií o modlitbe, ktorý predstavuje veľmi krásnu a hlbokú rozpravu o dialógu s Bohom.

Celý jeho život by sa dal zhrnúť do vzácnej vety, ktorú vyslovil pri svätej omši na začiatku svojej petrovskej služby: „Nie je nič krajšie ako nechať sa zasiahnuť evanjeliom, Kristom.“ Podľa neho šťastie „má meno, má tvár: Ježiša Nazaretského, skrytého v Eucharistii“.

Benedikt XVI. kormidloval loď Cirkvi na mori dejín s pohľadom upretým

na Ježiša Krista, v dňoch „slnka a ľahkého vánku, v ktorých sme ulovili mnoho rýb; boli však aj časy, v ktorých sme čelili rozbúreným moriam a protivetru ..., keď sa zdalo, akoby Pán spal“. Vedel však, že loď patrí Kristovi.

Benedikt XVI. bol jedným z tých blízkych svetiel, ľudí, ktorí dávajú svetlo tým, že odrážajú svetlo Krista a ponúkajú usmernenie pre náš život, ako to krásne vyjadril v encyklike *Spe Salvi*.

Jeho práca vo vinici Cirkvi mu vyslúži láskavé Kristove slová: „Pod', dobrý a verný sluha, vojdí do radosti svojho pána“.

Fernando Ocáriz

dev.opusdei.org/sk-sk/article/mons-ocariz-dakujme-bohu-za-benedikta-xvi-pokorneho-robotnika-na-panovej-vinici/
(10.08.2025)